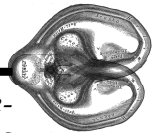

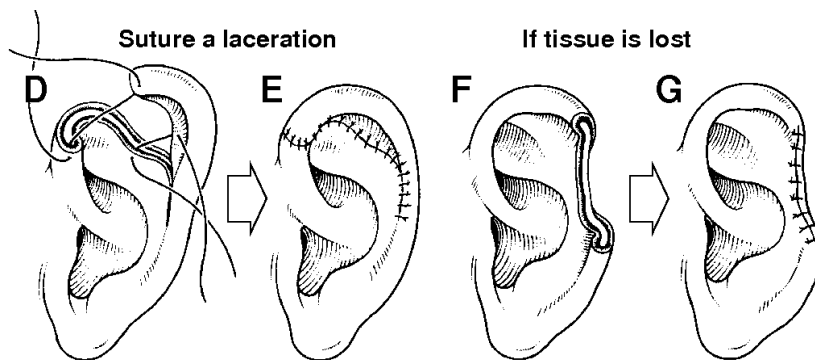

Félidő

Ma van a félidő. Csak hogy a mi játékszabályunk szerint nincs semmi szünet. Mert mi, akarom mondani a karinthysok útközben mindenféle stratégiáról, váltásról, pótlásról, nem várt helyzetek megoldásáról gondoskodnak. A Találkozó logisztikája legfontosabb időszakában – szóval a tíznapos maratankor – ráérzésszerű, sok esetben intim, úgy érve, hogy a pult alatt/mögött, mit is magyarázok, szóval, hát, nem látható módon, észrevétlenül, hallhatatlanul, láthatatlanul történik, s minden mögött akárha a jó tündérek állnának.

Észrevétlen. Hallhatatlan. Láthatatlan. Akár a színpadi súgó. A súgó igazi *Écsücslepszellel*, varázspálcás jó tündér, ott van mindig és mindenhol, a színpadi jelen-való-lét bármely pillanatában, hangszálai hangtalanok, akár a pók szövése, semmi szöszmötölés, tiszta, az előadással születő mestermunka. Ahogy most ezt így leírom, igyekszem a bácsfeketehegyi SZABÓ LÁSZLÓ tegnapi kiváló ötletét hasznosítani: ha már a súgó igazán a csapat – nemhogy mankója, de szerves, tehát – nélkülözhetetlen része, miért nem osztunk számukra is díjat!

Kedvesdrága *szabolaci* barátunk! Én úgy vélem, vagyunk olyan viszonyban, barátságban, hogy elmondható itt, ezen a majd százötven példányban is nyomtatott szép tiszta, nyilvános felületen, hogy ez az ötlet a Találkozó legszebb (feloldhatatlanul megoldható / megoldhatatlanul feloldható) paradoxona. Mert hogyan is vegyük észre, ki az, aki a legjobban teszi azt, amit tennie kell? Honnan tudjuk, hogy ha minden „teljesen rendben”, akkor az nem a színész szövegtudása miatt, hanem a súgó tökéletes működése okán van úgy? Hogyan láttassuk a láthatatlant, hogyan hallassuk a hallhatatlant, hogyan operáljuk ki a „semmis” történést a történekből? Milyen műszer alkalmas erre? Melyik az a titkos eszköz, amivel úgy igazán mögé nézhetnénk az áldott kulisszáknak? Egyáltalán, a súgók személyi jogai hol maradnak majd ilyenkor? Sérülnének-e? Legyen-e ingyenesen hívható súgózöldszám, súgókéfény?

Szerintem szerintem legyen olyan, hogy A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátók Súgóinak Fun Klubja, *szerintem szerintem* mily jó lenne, ha figyelhetnénk, mily módszerekkel vonul „félre” idén a Találkozó súgós csapata, hogy aztán alig hallhassunk / vehessünk ki beszédükből, titkos, csakis számukra érthető *mutatvány*aikból bármit is... Mert igazi mesterség az övéké, tényleg. A színész díja az övéké is, a társulat díja az övéké is!

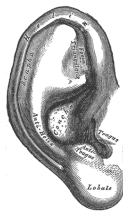
Kedvesdrága *szabolaci* barátunk! Annyira aranyos ötlet ez Tőled, hogy őszintén mondom, a Találkozón született legszebb paradox ötlet díját én, *asutusáron* szeretném ezeken a sorokon keresztül átnyújtani Neked.

Ma a Találkozó színpadán

Színpadon a zentai és a bácsgyulafalvi csoport

Ma délután várjuk a csodát, hogy kiderüljön, mennyi minden történhet egy padláson, vagy inkább a padláson. Mindezt élénk varázsolja a Zentai Színtársulat. Majd a bácsgyulafalvi csoport érkezik egy jó üzlet reményében. A nap jelmondata: Aki kimarad, az lemarad... és a varázs nem tér vissza.

Április 5., 16 óra

*A Zentai Magyar Kamaraszínház –
Zentai Színtársulat bemutatja:*

PRESSER GÁBOR – SZTEVANOVITY DUSÁN –
HORVÁTH PÉTER:

A PADLÁS (65')

Félig mese, félig musical

Szereplők:

Davidkov Marijana, Gruik Krisztina, Kanyó Fruzsina, Katona Gábor, Kéri Nikolett a, Kiss Izabella, Kovács Bence, Kovács Vecei Fanni, Molnár Gábor Kati, Molnár Gábor Nóra, Surányi Emese, Szeles Mária, Szeles Melinda, Szőke Miklós, Urbán Róbert, Ürményi Sára, Verebes Judit

A rendező munkatársai:

Fénytechnikus: Farkas Károly

Hangtechnikus: Bene Sándor

Jelmez: Pešić M. Aleksandra

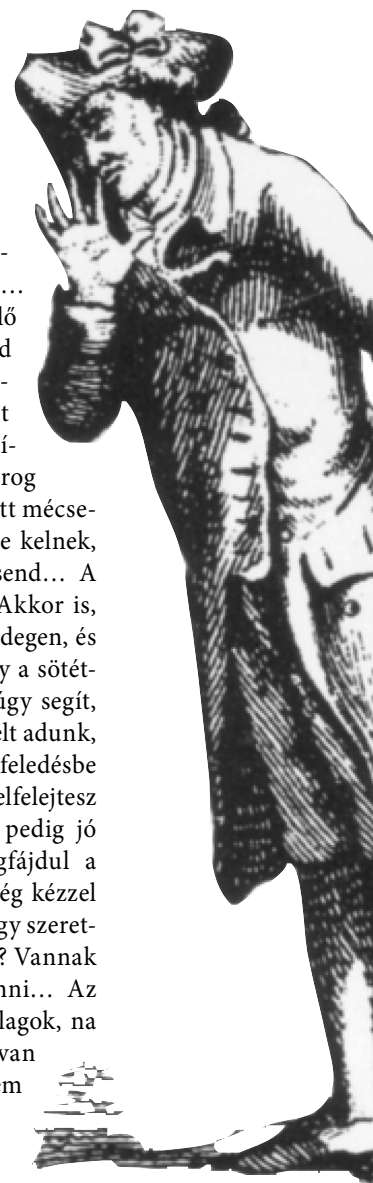
Korrepetitor: Nemes Nagy Anita

Rendezőasszisztens: Molnár Gábor Nóra

Rendező: Mácsai Endre

Az előadásról:

A rendező, MÁCSAI ENDRE vallomása: „Furcsa, hogy ennyire egyetérték a szerzőkkel... Valahol az alkonyon túl, hova annyi fénylő csillag hullt, valahol az álmon is túl, ég és föld között... van egy hely. Ezen a helyen egy csapat fiatallal másik távlatot keresünk. Értéket akarunk képviselni, messze a médialáncok kigyózó veszélyeitől, messze az erőszak és a drog világtól. Ezen a helyen, a színházban az elégett mécsesek újra kigyúlnak, az elveszett játékok életre kelnek, körben felgyulladnak a fények, és szól a csend... A színház már nem ragyog. De mi folytatjuk! Akkor is, ha nem szólnak a csillagok! A föld szomorú, idegen, és az árnyékok már túl nagyok, de hisszük, hogy a sötétség egy új nap fényét várja. A színház csak úgy segít, ha érzed, hogy megérint. Értsd meg, amikor jelt adunk, és kezdj el gondolkodni! Mi az, amit hagysz feledésbe merülni, pedig nem szabadna? Mi az, amit elfelejtesz megtenni? Mi az, amiben már nem hiszel, pedig jó lenne? Szoktál annyira nevetni, hogy megfájdul a hasad? Mikor szánkóztál utoljára? Szoktál még kézzel levelet írni? Mondod elégszer a szüleidnek, hogy szeretlek és, hogy köszönöm? Hiszel még a mesében? Vannak még álmaid? Már elfelejtettél gyereknek lenni... Az életben kell egy hely, ahol nem fájnak a csillagok, na de a lelkünk sem. Mi folytatjuk! Nekünk itt van dolgunk, nekünk itt vannak álmaink, és nem fáradunk el!”

Érdekességek:

PRESSER GÁBOR és SZTEVANOVITY DUSÁN 1986 nyarán írta meg *A padlás* című musicalt Zsennyén. Rádiós szerepét Presser Gábor saját bevallása szerint KASZÁS ATILÁRA írta. Az írás ideje alatt RADNÓTI ZSUZSA édesanyja több alkalommal megvendégelte az alkotókat szilvás gombóccal. Ennek emlékére született a musical egyik népszerű dala. Az musicalt először 1988. január 27-én mutatták be a Vígszínházban, és azóta is töretlen a népszerűsége. A rendező MARTON LÁSZLÓ lett, aki már korábban is dolgozott együtt a szerzőkkel. HORVÁTH PÉTER, aki a prózai részek

írásában segített, Marton László javaslatára került a produkcióba. Az eredeti produkcióban használt várázskönyvet RUBIK ERNŐ tervezte. Az előadás műfaji meghatározása szerint félig mese, félig musical, de azt is mondhatnánk, hogy félig álm, félig valóság. Minden korosztály számára ajánlott, és mindenkinek mást jelent. A gyerekek az elfeledett mesehősök csodálatos világába merülhetnek, a felnőttek pedig, ha jól figyelnek, a „kulisszák mögé” láthatnak. Ez egy szórakoztató előadás, mély gondolatokkal. Kár lenne kihagyni!

Április 5., 20.20 óra

A bácsyulafalvi Vándor Társulat bemutatja:

JÓZSA MARA:

A NAGY ÜZLET (60')

Komédia

Szereplők:

Kuti Géza – Popsár Dániel
Kutiné Ica – Tamási Gabriella
Lonci – Szabó Nóra
András – Bese Ármin
Bözs néni – Árpás Andrea
Robi – Zelenka Miklós
Borika – Kasza Blanka

A rendező munkatársai:

Ügyelő: Bese Valentin, Sötét Valentin

Súgó: Varga Tímea

Rendező: Vajda Arnold

Az előadásról:

Komédia két felvonásban. Játszódik Magyarországon, a rendszerváltás kezdetén. A nyugdíjas, a munkás és a fiatal értelmiségi családok mindennapi megélhetési és lakásgondjait dolgozza fel kellő iróniával és humorral. Az élethelyzetek természetesen mindenki számára ismerősek, a megoldások pedig... majd kiderül.

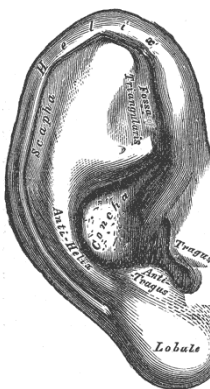

A zsűri véleménye gombosi Arany János Magyar Művelődési Egyesület

Új arcok a zsűri segítségével új lehetőségek felé

Az ez évi Találkozó a fiatal-új arcok fesztiválja. Nem is emlékszem arra, megesett-e mostanság az a csodálatra méltó, sőt bámulatos dolog, hogy ennyi csoportban ennyi új arcot, ennyi fiatalot láthattunk. A gombosiak is egy szinte új csoporttal érkeztek, ami óriási öröm, ugyanakkor óriási próbatétel a csapatnak, hogy az első lépések után bátorságuk, erejük, kedvük legyen tovább sokat-sokat lépni. Óriási próbatétel a szervezőknek, ki ne engedjék a markukból ezt a csoportot, és minden segítséget megadjanak nekik. Hiszen a gombosiak csak úgy itták magukba a zsűri meglátásait az előző évben is, és el is mondták, hogy idén még egy felesleges szék se volt a színpadon, nemhogy asztal, mint egy évvel ezelőtt.

A gombosiak saját szöveggel és egy zenés-táncos egyveleggel érkeztek, tár-sítva a mai alternatív rockzenét a mulatóssal, megemlítve egy szerelmi szálat, ígérve kérdéseket. A gombosi resti az ígéretükhöz híven zajos volt, kicsi néptáncsal, kicsi szöveggel és egy igazán bájos csoporttal.

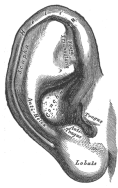

KÖRÖSI ISTVÁN elmondta, amit láthattunk lehetne akár koreodráma, lehetne szöveg nélküli előadás, egy burleszk például. Hiányzott a történet, a dalok és a táncok megindokolása. Reménykeltő volt, ahogyan az egész elkezdődött, ahogy egymás után megjelentek a szereplők, és megkezdődtek a szituációk, mindezt azonban tovább kellett volna vinni. Fel lehet tenni a

kérdést például, mi minden történhet egy restiben. Csak a szerelmi vonal volt kiemelve, azonban nem volt végigvezetve. A drámában szükséges, hogy valahonnan elinduljon, és valahová megérkezzen, valami felé haladjon a történet. Zene összeállítás esetén meg lehet csinálni a koreográfiát például annak a néptáncgyománynak a jegyében, ami él ma is Gomboson, és amely annyira jellemző. A befagyások jók voltak, de az is csak eszköz, amely mögé kell még sok minden.

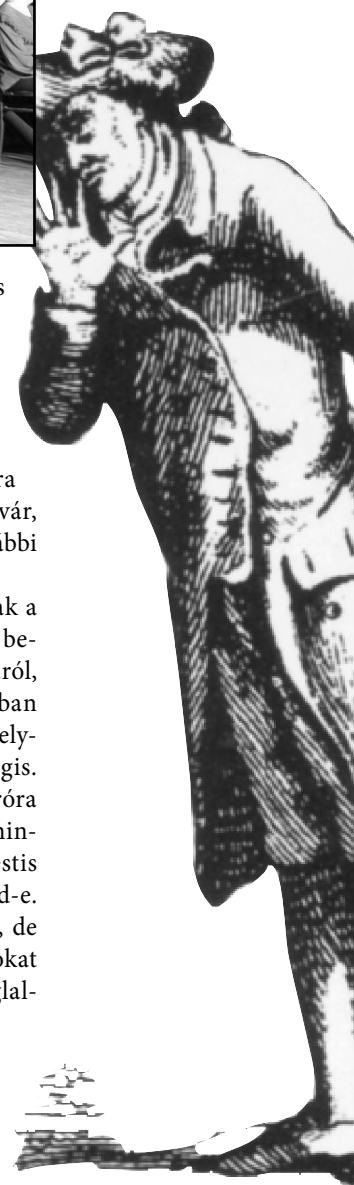
És hogy mi az a minden? Álljanak itt Kőrösi István aranyat érő javaslatai: el kell olvasni (de meg is lehet nézni) EGRESSY ZOLTÁN *Portugálját*, megnézni néhány jó néptáncos táncszínházi koreográfiát és segítséget lehet kérni a szomszédos településről, Szilágyiról KUNTITY ZÁMBÓ KLEMENTINÁTÓL, vagy szakmai rápillantást segítő szakembereinktől.

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA elmondta, hogy nagyon szimpatikus számára a hangnem, az a nyitottság és magatartás, amely a csoportot jellemezte. Mindez azért fontos, mert így a zsűri szavai valóban befogadásra találnak. Ahogyan a csoport is besorolta fellépésüket, ez sokkal inkább egy összeállítás, hiszen nincs kitapintható történet, nincs konfliktus. Csatlakozva István véleményéhez és tanácsaihoz, javasolta a csoportnak, hogy válasszanak egy szöveget a következő alkalomra (amelyet nem a csoport ír), hogy megérezzék, mi az, amit a színpad elvár, mi az, ami egy drámában benne van, ez egy nagyon jó iskola lenne a további lépések megtételéhez.

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA elmondta, felfedezte a nyomait annak a történetnek, amelyet a csoport feltüntetett a műsorfüzetben. Lehetne beszélni arról, hogy a nyitókép túl hosszú, a tátogásról, a dal hosszúságáról, de fontosabb – mondja Rozi –, hogy az előre felvázolt történet nyomokban megvan. A resti átalakul egy örült világgá, amelyben nincs realitás, amelynek az oka valószínűleg az, hogy itt vagyunk a sárban, de mulatunk mégis. De van egy történetindítás, amit le kell zárni. Szükség van egy drámairóra vagy dramaturgra, aki megindokolja, mi miért történik. A színpadon mindenkinek az a dolga, hogy a két szerelmes történetét mesélje el. A restis lánytól búcsúzik a fiú. Ki kell derülnie, hogy a fiú elmegy vagy marad-e. Valaminek történnie kell! Nem feltétlenül szükséges dialógusokat írni, de meg kell szerkeszteni a történetet. Színházat kell nézni és konzultánsokat hívni – akár a szövegkereséshez is. Nagyon fontos, hogy mindezzel foglalkozni kell, és folytatnia kell tovább a csoportnak!

gém

A zsűri véleménye a nagykikindai József Attila Színtársulat Flóra színjátszó csoportja előadásáról

Fergeteges vígjáték kisebb-nagyobb tempóbeli problémákkal, röviden talán így lehetne összefoglalni a zsűri véleményét a nagykikindai József Attila Színtársulat Flóra színjátszó csoportjának Az angol tolmács című előadásáról, amely rendkívül dicséretes ahhoz mérten, hogy a nagykikindaiak utánpótláscsoportja tagjainak többsége most debütált a Találkozón, ugyanis közülük csak néhányan rendelkeznek nagyobb színpadi tapasztalattal, hárman tavaly léptek először a deszkákra – egy olyan előadásban, amelyet nem mutattak be a Találkozón –, hárman pedig éppen a mostani produkció elkészítése során csatlakoztak a csapathoz.

Az előadás után, a zsűri értékelésének kezdetén BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA elmondta, ötödik éve zsűrizik a fesztiválon, és eddig minden évben azt hallotta, hogy Nagyikinda haldoklik, éppen ezért óriási örömet, igazi gyönyörűséget jelent számára az, hogy utánpótláscsapat született Nagyikindán. A szövegválasztás szerinte kitűnő volt, hiszen olyan szövegről van szó, amely igazán alkalmas arra, hogy fergeteges vígjáték szülessen belőle, ugyanis tele van játéklehetőséggel. Szerinte a legnagyobb kívánnivalót az előadás a tempója hagyott maga után, ugyanis jóval pörgösebbnek kellett volna lennie, hiszen

a szöveg nem tűri meg a lassúságot sem a beszédtempó, sem a jelenetek építkezésének tempója terén. Mivel az előadásban több helyen találkozhatunk angol nyelvű szövegrészekkel, felvetődött benne annak kérdése, vajon hogyan fogadják a produkciót azok, akik nem értik ezeket a részeket, ám az előadás rendezője, TÓTH JÁNOS kifejtette, a visszajelzések alapján a situációk azok számára is követhetőek, akik

nem beszélnek angolul. Brestyánszki Boros Rozália külön kiemelte Tóth Hunor alakítását, aki remek szerepformálással vette ki a részét az előadás sikeréből, ráadásul a darabban végig francia akcentussal beszél magyarul. A zsűritag elmondta, bár a történet eredetileg jóval korábban játszódik, a kosztümök remekül a mába tudták emelni a történetet, aminek köszönhetően teljes mértékben el tudta képzelni azt, hogy a cselekménye itt és most történik. Elmondása szerint azonban érezhető volt, hogy a csoport otthon kisebb színpadon játszik, hiszen sok esetben láthatóan hosszabb utat kellett megtenniük a színpadon, mint amit megszoktak, ami szintén meg-megtörte az előadás ritmusát, ezért azt ajánlotta a rendezőnek, hogy a következő alkalommal hasonló esetben próbálja meg némiképp szűkíteni a díszletet annak érdekében, hogy a játéktér nagysága akkora legyen, amekkorához a csapat hozzászokott. „Hajrá, csináljátok, csak így tovább!” – biztatta végül a csapatot a zsűritag.

KÖRÖSI ISTVÁN kifejtette, nagyon örül annak, hogy ennyi nagykikindai fiataalt lát, akik érdeklődnek a színház iránt, majd arra biztatta őket, semmiképpen ne hagyják abba ezt a tevékenységet. Brestyánszki Boros Rozáliához csatlakozva kitért az előadás szöveg által megkövetelt pergő ritmusának hiányos megvalósítására. Majd külön megdicsérte BALÁZS ROBERTA alakítását, akinek színpadi jelenléte szerinte akkor is kifejezésre jutott, amikor éppen nem a figurája állt a szituáció középpontjában. Ugyanakkor hozzátette, jobban oda kellene figyelnie a szép magyar beszédre, majd arra biztatta, ne legyen rest dolgozni ezen. Leszögezte, *Az angyal talmács* összességében egy szépen felépített előadás volt, amit maga is nagyon élvezett.

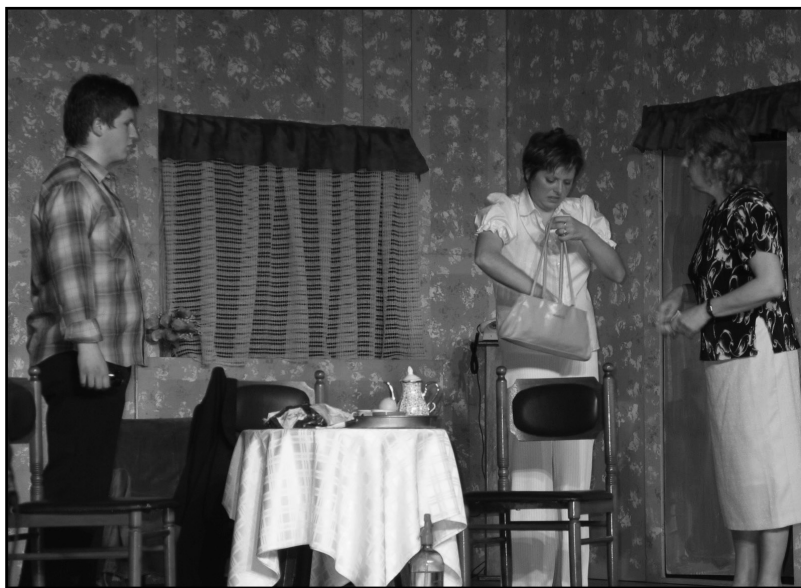
ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA is a szövegválasztást emelte ki elsőként, ahogyan fogalmazott, ez a darab egy igazán jó kis edzőtér volt a csapatnak, ráadásul szerinte a „megperzselődésnek” is kiváló, és egyben nagyon hasznos terepe, ha éppen vígjátékba dobnak be egy ilyen fiatal csapatot, mint amilyen a Flóra színjátszó csoport. A tanárnő is a tempót hiányolta a leginkább, a szerepformálások kapcsán pedig kifejtette, sokkal karakteresebbre formáltatta volna az egyes figurákat, amelyek ezáltal nemcsak harsányabbak, hanem viccesebbek is lehettek volna. Kiemelte a tér nagyságának problémáját is, ami miatt a színészek nem tudták kellőképpen bejátszani a teret, az előadás pedig ennek folytán még inkább veszített a tempójából, majd hangsúlyozta a szép magyar beszédre való odafigyelés fontosságát is. Végetetül örömeinek adott hangot amiatt, hogy a nagykikindai József Attila Színtársulatnál LEPÁR FERENC a dráma nagymestere, TÓTH JÁNOS pedig inkább a vígjátékok felé hajlik, aminek köszönhetően lehetőség nyílik arra, hogy a színtársulat tagjai egyik és másik műfajban is kipróbálhassák magukat, ami szerinte rendkívüli jelentőséggel bír a csapat életében.

A zsűri véleménye a bácsfeketehegyi Soma Színtársulat előadásáról

Immáron huszonhetedik éve érlelődik a bácsfeketehegyiek tarsolyában a Képfény szövege. A Soma Színtársulat Tóth H. Vera rendezésében idén egy levegősebb, könnyedebb műfajú drámát választott – a napjaink aktualitását is hordozó történet az egyszerű emberek tragédiáját jeleníti meg.

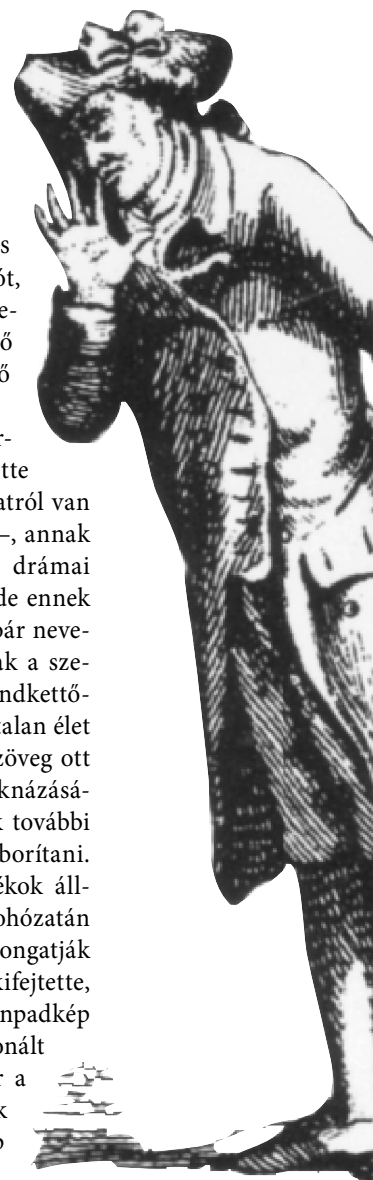

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA elmondta, hogy ez a darab nagyon jó anyag ahhoz, hogy példázza, kipellengérezze az emberi hiszékenységet, az emberi ostobaságot. Tanulságos élethelyzetet tár a nézőközönség elé, hiszen olyan, mintha ez a család elé menne annak, hogy tessék már engem kirabolni, tessék már engem lóvá tenni, nem egyszer, de kétszer is. Ugyanakkor kiemelte, hogy van ennek a darabnak még egy vonulata, maga a darab főszereplő családja, melynek intézményében mindenki éli a maga kis életét, de igazából nem nagyon figyel senki sem a másikra, elmennek egymás mellett – mint ahogy az szokott lenni –, és ebbe a légkörbe, élethelyzetbe „csöppen” be valaki, aki egyszerre mindenki számára fontossá válik. Odakéredzkednek elébe, hogy elmondhassák a maguk kis gondját-baját. Ez a valaki azonban történetesen egy csaló, aki készségesen rendelkezésükre áll, s közben felméri a terepet... Elmondta továbbá, hogy a szöveg nem tudása többször is megakasztotta, lefékezte a játékot, visszavett a vígjáték nyújtotta lehetőség lendületéből. Valéria dicsérte a színpadi játéktér nagyszerűségét, amely végtelen komédiázásnak nyitott lehetőséget. Külön kiemelte FEHÉR ETELKA játékát, aki rendkívüli természetességgel beszélt és mozgott a színpadon Ágota szerepében. Ahogy azt el is vártuk: PÁL ESZTER, SZABÓ LÁSZLÓ és SZUKOLA BÉLA hozták a formájukat.

KÖRÖSI ISTVÁN színművész is méltatta a szövegválasztást. „Komoly mondanivalója van annak ellenére, hogy bohózatról, vígjátékról beszélünk.” Örömét fe-

jezte ki, hogy a társulat új taggal bővült KOVÁCS JÓZSEF személyében, aki az előadásban Lászlót, a fiút játszotta. Kiemelte a reggeli kavalkád jelenetét: mindenki rohan a maga útján, ez kitűnő lehetőséget és teret adhat a megjelenítendő zűrzavarnak.

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA a szöveg tartalmi mondanivalójával kapcsolatosan kifejtette – azon túlmenően, hogy műfajilag egy bohózatról van szó, s hogy lopnak, csálnak, hazudnak benne –, annak rejtett rétegeiben kitapintható egy csehovi drámai vonulat. Bár itt csak két nővérrel beszélünk, de ennek a két nőnek kemény élettragédiája van. Mert bár nevetünk rajtuk – kétszer is bedőlnek ugyanannak a személynek és az általa kínált dolgoknak –, de mindkettőjük mögött egy tragikus vágy van, egy boldogtalan élet áll mögöttük, kiszolgáltatottság, magány. A szöveg ott rejti magában ezeknek a rétegeknek, azok kiaknázásának lehetőségét is, s a karakterek és jelenetek további elemzésével ezeket még jobban ki lehetne domborítani. Elmondta, hogy hozzá igazán azok a vígjátékok állnak közel, amelyek – a nevetésen s annak bohózatán túlmenően – megszorogtatják, meg is szorongatják az ember szívét. A díszlettel kapcsolatban kifejtette, a bácsfeketehegyiektől megszokhattuk a színpadkép igényességét, a díszlet idén is kitűnően funkcionált a már említett reggeli jelentben, ugyanakkor a funkcionális díszletelemek elhelyezésén, azok helyének pontos megtalálásán: a színpadkép kialakításán még lehetne finomítani.

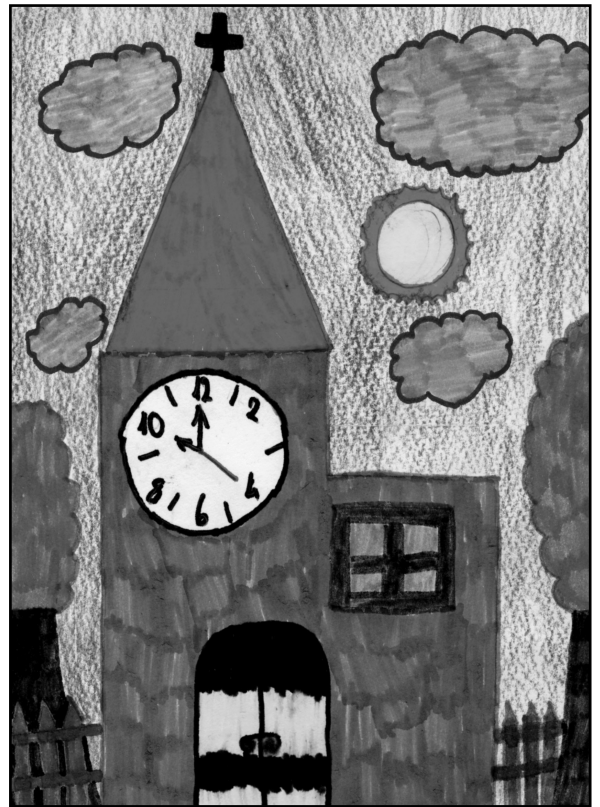
Otthon – Péterréve

A 2010-es évben a szilágyi általános iskola diákjai tanáraik vezetésével fogalmazásokat, verseket, véleményezéseket és rajzokat küldtek a Súgónak. Minden velük kezdődött és most hála a péterrévei diákoknak és vezető tanáraiknak, a Samu Mihály Általános Iskolának, Beretka Ferenc igazgatónak és Bosnyák Máriának mindez folytatódhat. A naponta jelentkező Súgóban a péterrévei általános iskola diákjai vallanak szülőfalujukról fogalmazásban, versben és rajzban és megírják majd véleményüket a látottakról. És a Súgó lesi majd minden szavukat, reméljük, kedves Olvasó, Ön is.

SZÜLŐFALUM, AHOGY ÉN LÁTOM

Az én szülőfalum a Tisza folyó jobb partján fekszik, és a folyó mentén a legnagyobb falu. Péterrévének hívják.

Nevét Péterről, a révésről kapta, ő volt a falu első lakója. A Tisza mentén, egy dombon volt a háza. A komp ma is működik, igaz, kicsit más formában. Péterréve Óbecse községhez tartozik. Egy fontos útvonal, az Újvidék–Horgos út halad át rajta. A falut jó minőségű termőföld veszi körül, és szép legelő terül el egyes részeken. Ezeket tudnak a juhok legelészni, hisz a faluban több család is foglalkozik juhtenyésztéssel. A falu lakossága

főleg mezőgazdasággal foglalkozik. Péterrévén a csemegeuborka termesztésének nagy hagyománya van. Szép múltra tekint vissza a nyaranta megrendezett Péterrévei Uborkanapok elnevezésű tudományos és művelődési rendezvénysorozat, amit a helyi termelőszövetkezet szervez meg. A falu lakóinak az életében fontos helyet kap a művelődési élet.

Szülőfalumban több értékes épület található. Talán a legkülönlegesebb a kis zárda épülete, amely mára sajnos elveszítette varázsát. Érdekes még a nagy zárda és a rajta lévő szoborfülke, melyben Szűz Mária van a gyermekével. Dr. Kiss IMRÉNEK, a falu nagy nevű és sokak által tisztelt orvosának egykori lakóházában ma óvoda működik. A Mindszentek temploma nagy harangjának súlya 645 kg. Említést érdemel még a Szent Imre-templom és a bizánci stílusú pravoszláv templom. Péterréve határában van a Szentkút, melynek vizétől gyógyulást várnak az idelátogató hívó emberek. E kegyhelyre számos látogató zarándokol el. A falu központjában van a SAMU MIHÁLY nevét viselő általános iskola, melynek én is a tanulója vagyok. A parkban található a falu címerét jelképező emlékmű. Jeles személyiségek is éltek és élnek még ma is Péterrévén. Neves, írónk BERETKA FERENC, aki egyben az iskolánk igazgatója is.

Szeretem a szülőfalumat, a kanyargó Tisza csendjét, szépségét, a régi népkönyvtár sokszínű könyveit, a piac zsbongását, a színház varázsát, ahol szép előadások vannak. A hosszú utcákat, ahol kerékpározni tudok. Azt a néhány boltot, ami van. A sportpálya lelátóját és a Tiszát, ahol csónakázni és fürödni tudok.

Örülök, hogy Péterréve a szülőfalum, hisz itt él a családom és minden barátom.

Kiss Virág

Samu Mihály Általános Iskola, 6/4

AZ ÉN FALUM

A falu, ahol élek, Péterréve. Régebben piros Pecel-lóként is ismerték, ugyanis a templom tetején egy piros pipacs nyílt ki.

Az én falum arculata az utóbbi időben megváltozott. Önkéntesek virágokat, fákat ültettek és sziklakerteket alakítottak ki a központban. A Tisza-part felé haladva a játszótér is útba esik, ami ismét régi pompájában tündököl. Itt található még egy szép zöld futballpálya, ahol különféle edzéseket tartanak, és ez a füves terület ad helyet más kulturális rendezvénynek is. A pálya nyugati oldalán lelátó emelkedik, ahonnan az egész töltség belátható.

Az emberek többsége panaszkodik, mert szerintük sokkal jobb annak, aki városban él. De szerintem vannak előnyei a falusi életnek, pl. nincs annyi szmog, mint a nagyvárosokban, de az is nagyon jó, hogy itt mindenki ismer mindenkit, és senki nem megy el egymás mellett köszönés vagy egy-két kedves szó nélkül.

Én szeretek falun élni, hisz itt nem az autók dudálására ébred az ember, hanem a kakas kukorékolására vagy madárcsicsergésre, és ez csodálatos. Igen, én büszke vagyok, hogy falun élek...

PÉTERRÉVE

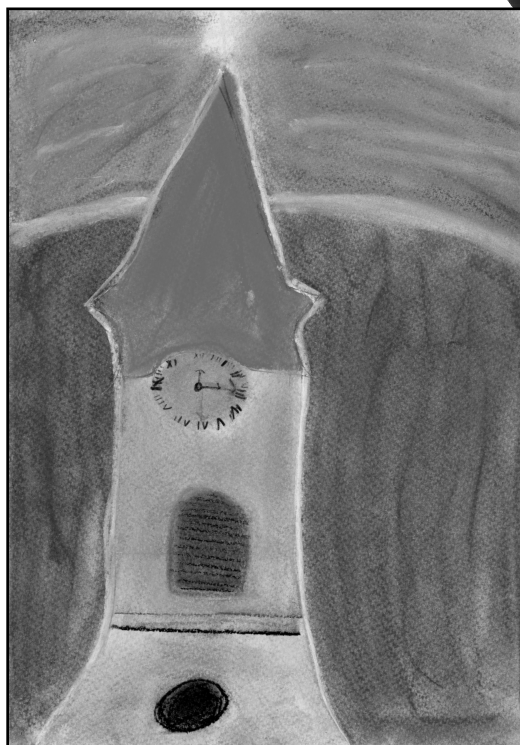
*Péterréve, Péterréve,
engem nevelsz, Péterréve.
Te adsz helyet a tanulásra,
Te vársz engem iskolába.*

*A Tiszának is partot adsz,
mintha gyermeked volna az.
De ő nem hálálkodik,
csak folyik, csak folyik.*

*A természet s az emberek
mind, mind örülnek,
hogy olyan faluban élhetnek
mely szereti és megérti őket.*

Kormányos Sára
Samu Mihály Általános Iskola, 5/3

Mucsi Anasztázia 7.2 Samu Mihály Általános Iskola, 7/2

Holnap a Találkozó színpadán

Háromszoros szerda lesz a szerda. Három teljesen különböző, műfajában és hangulatában teljesen eltérő előadás. Délután háromkor lesz az éjjel 11, mert az Orpheus Egyesület egy kizárólag 18 éven felülieknek szóló előadással érkezik. Az Adai Színtársulat Domonkos-verseket hoz, és bizonyosan sajátos hangulatot is. Majd a kisoroszi csoporttal és egy komédiával zárunk. A nap jelmondata: A százféle hangulat elvihető! Ingyen!

Április 6., szerda, 15 óra
A csáki Orpheus Egyesület színpadra viszi:

DÖME ZOLTÁN:
SOUTH PARK@SERBIA (45')
Bábjáték felnőtteknek

Szereplők:

Szabados Viktor
Német Csaba
Fendrik Zsolt
Döme Zoltán

Rendező: Szabó László

Április 6., szerda, 17,30 óra
Az Adai Színtársulat bemutatja:

DOMONKOS ISTVÁN – MÁRIÁS ENDRE:
PÁLMAPAGONY (45')
Színpadi játék – kamaradarab

Szereplők:

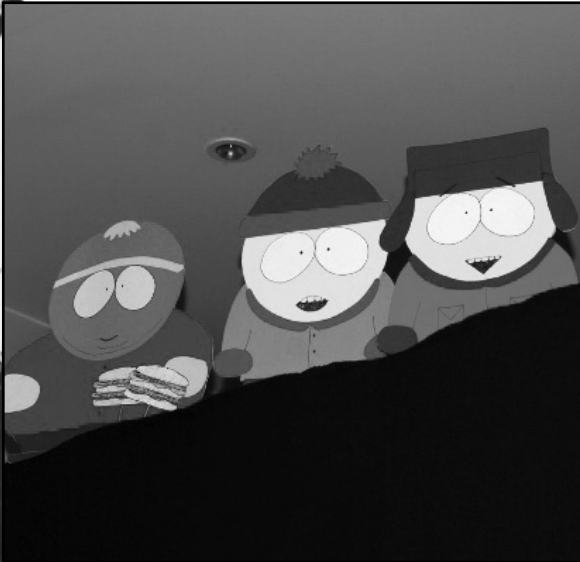
Dobrotka Katinka
Fehér Anett
Gömöri Eszter
Sőregi Anita
Szalai Bence
Szögi Miklós
Verebes Judit

Közreműködik: Kalmár Aranka

Rendező munkatársa:

Zenei munkatárs:
Hajnal Anna

Rendező: Máriás Endre

Az előadásról:

A közismert South Park-figurák, Stan, Kyle, Cartman és Kenny ezúttal a Balkánon kavarnek bonyodalmakat, amelyek gócpontja a magic burek. Közben megismerkednek a balkáni emberekkel és az általuk képviselt virtussal. Kalandjaiktól ezúttal is elvárhatjuk, hogy a tőlük megszokott stílusban prezentálják az általuk megtapasztalt valóságot.

Az előadásról:

A produkció egy fiatal vajdasági magyar házaspár szemszögéből próbálja megközelíteni a kilencvenes évek Jugoszláviájának történéseit. A közös jövőről álmódó főszereplők, Péter és Ilonka életét egyik pillanatról a másikra borzolja fel a futótűzként terjedő hír: kitorrt a háború, megindult a mozgósítás. A férfi menekülni kényszerül. Útjaik elválnak egymástól, ám mindkettejük számára egyre elviselhetlenebbé válik a magány. Péter számára új látóhatárt nyit a Pálmagony, ám csakhamar kiderül, az új látóhatár korántsem annyira széles, mint amennyire szeretné.

Április 6., szerda, 20.00 óra
 A *kisoronazi Testvériség-Egység Művelődési Egyesület*
 bemutatja:

JOHN PATRICK:
 TEAHÁZ AZ AUGUSZTUSI
 HOLDHOZ ('85)
 Komédia

Szereplők:

Sakini – Radics Ignác
 Purdy ezredes – Tombác Imre
 Fisby kapitány – Lázár Ervin
 McLean kapitány – Fehér Zsuzsanna
 Gregovich őrmester – Fehér Géza
 Lótuszvirág – Német Mónika
 Seiko – Szorcsik Edvina
 Hokaida – Berta Attila
 Oshira – Lőrinc Tianna
 Higayiga kisasszony – Fehér Zsuzsanna

Rendező munkatársai:

Díszlet: Tombác Imre
Jelmeztervező: Fehér Zsuzsanna
Zene: Gázsó Zsuzsanna
Technika: Mezei Tibor, Talpai Dávid

Rendező: Lórik Gizella

Az előadásról:

Okinawa szigetén az amerikai katonák hozzálátnak a demokrácia és az amerikai álm alapjainak lerakásához. Tobiki falucskába Fisby századost vezénylik Sakini, a csavaros eszű tolmács kíséretében. Feladatuk, a B terv előírásai szerint, felvirágoztatni a civilizációt, felépíteni egy iskolát. A helyiek azonban más értékrend szerint gondolkodnak, ők teaházat szeretnének annak a gésának, akit a századosnak szántak.

Akik minden előadást megnéznék

A XVI. Találkozó szakmai zsűrije

Ágoston Pribilla Valéria

Nemesmiliticsen született, majd családjával Szabadkára költözött. A gimnáziumi évek alatt számos szavalóverseny résztvevője és díjazottja. HORVÁTH EMMA, SEBESTYÉN TIBOR és BAMBACH RÓBERT csoportjaiban, irányításával foglalkozik versmondással és színjátszással.

A gimnázium önképzőköreben PETER HANDKE, DÉRY TIBOR darbjait viszik színpadra, de úgyszintén kimagasló alakítás az övé THORTON WILDER *A mi kis városunk* című drámájában, amelyet SZILÁGYI LÁSZLÓ, az egykori magyar társulat rendkívüli tehetségű színművésze rendez. Az említett darabbal vett rész a Népkör színjátszó csoportja a XIV. köztársasági szemlén, ahol Ágoston Pribilla Valéria díjat kapott színjátszásáért. A következő évben BAMBACH RÓBERT rendezésében játszott TENNESSEE WILLIAMS *Ez a ház bontásra vár* című egyfelvonásosában, amely előadás elnyerte a köztársasági szemle legjobbjának kijáró díjat, valamint két szereplő, Ágoston Pribilla Valéria és ÁROKSZÁLLÁSI LÁSZLÓ is díjat vehetett át.

Fellépett az Újvidéki Színház nyitódarabjában, ÖRKÉNY ISTVÁN *Macskajáték*ában, ahol Egérke szerepét alakította. De említhetnénk még a PETER WEISS *Mockinpott úr kinyári és megyőzítettára* című szatírjában, KOPIT *Saj, apu, szegény apu!* című művében, a BERNARD SHAW *Sosem lehet tudni* című vígjátékában eljátszott szerepeket is. Előadóművészként is megmutatta tehetségét. Elegendő *Hangváltó* című önálló estjét említeni, amellyel nagy sikert aratott kortárs magyar költők műveit tolmácsolva.

Diplomás magyartanárként pályáját a műszaki középiskolában kezdte, tizenöt év után átkerült a közgazdasági középiskolába. Majd a Gyermekszínház igazgatójává nevezik ki, ahol művészeti vezetőként nagy hangsúlyt helyez a vajdasági és a kortárs magyar gyermekirodalom színpadi bemutatására. Összetéveszhetetlen stílust teremt, olyan alkotóművészekkel dolgozik együtt, mint BESZÉDES ISTVÁN, VEREBES ERNŐ, HERNYÁK GYÖRGY, BAKOS ÁRPÁD. Művészi-szakmai koordinálása mellett olyan meghatározó előadások jöhettek létre, mint *A szegény cigánia* és a *Szélkirály* című táncjáték, a *Rajdszínház aranya* című előadás és így tovább. Társulata elnyerte szabadkai Nemzetközi Gyermekszínházi Fesztivál fődíját.

Jelenleg a szabadkai Városi Könyvtár igazgatóhelyettese.

A vajdasági magyar irodalom és színjátszás területén szerzett kimagasló és elvülhetetlen érdemeiért, valamint szervezői aktivitásáért a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjével tüntették ki.

A műkedvelő színjátszást szerencsénkre régóta figyelemmel kíséri, nemcsak mint a Találkozó állandó zsűritagja, de ugyanúgy a diákszínházok fesztiválján is tagja a szakmai bizottságnak. És habár számtalanszor felidéztek azt a millió pillanatot, amellyel a színművészetben és az előadó-művészetben megajándékozta a közönséget, ő mégis kiemelte, a zsűrizések és bemutatások alkalmával ne mint előadóművészt, hanem mint tanárnőt említsük. Nos, ezt a titkot semmiképp sem fejtette meg a fenti röpke összefoglalás, de talán még alkalmat kaphatunk rá.

Forrás: *Hét Nap*, XIV. évf. (2007. február 28.) 9. szám, 33.

Hét Nap, XIV. évf. (2007. május 23.) 21. szám

Faragó Árpád: *Nem sirt ásunk, hanem fundamentumot*. Zenta, 2007, Vajdasági Magyar Művelődési Intézet

Akik minden előadást megnéznék

A XVI. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozália

Brestyánszki Boros Rozália a 2007-es évben csatlakozott a *Találkozó* szakmai zsűrijéhez. A csoportok, ahogy ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA személyében is, egy rendkívül nyitott, (és ha fogalmazhatunk ilyen egyszerű szóval) segítőkész zsűritagot ismerhettek meg.

Brestyánszki Rozália 1998-tól a szabadkai Népszínház Magyar Társulatának dramaturgja. Mindeközben folyamatosan ír saját szövegeket és átdolgozásokat hazai és külföldi meghívásos művészeti versenyekre és pályázatokra, illetve a Népszínházon kívül más társulatoknak is. Angol, német és szerb nyelvből fordít.

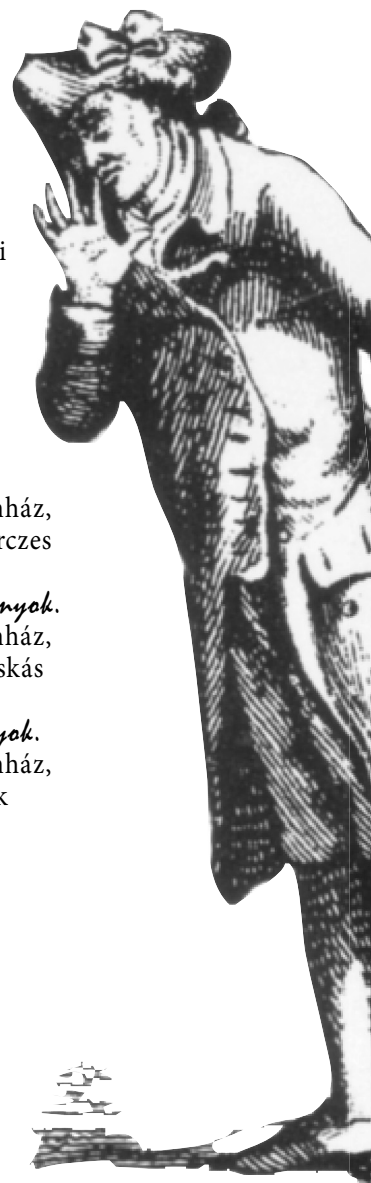
2000-ben a zürichi *Theater Spektakel* nemzetközi színházi fesztiválon a szakmai zsűri tagja. A Tel Aviv-i kortárs dráma nemzetközi fórum szakmai műhelymunkájának meghívott résztvevője 2001-ben. A 2009-es Vajdasági Amatőr Színházi Fesztiválon a szakzsűri tagja. A műkedvelőkkel 2007-ben nem csak a Találkozó nyomán kezdett el foglalkozni, de a szabadkai Színitanoda állandó tanára volt a pszichodráma/önismeret és a dramaturgia témakörben.

Fontosabb színművei, jelentősebb publikációi között említhetjük *A révész sáruja* című darabot (2003. Publikálva: www.zetna.org.yu), *A károhatonák még nem jöttek vissza* című szövegkönyvet (amely GION NÁNDOR azonos című ifjúsági regénye alapján készült), a *Záróra* című zenés színpadi darabot (amelynek társszerzői MEZEI ZOLTÁN, PÁLFI ERVIN, SZÓKE ATTILA), valamint a *Decenium* című összefoglaló munkát (amelyik a szabadkai magyar színjátszás legutóbbi tíz évét dolgozza fel és a Forum gondozásában jelent meg). *A tengeren nincsen sár* című darab (parafrázis J. Cain *A postás mindig kétszer csenget* c. regénye nyomán). *Csönte – avagy a kommunikáció diadala*, amelyet a Békéscsabán megrendezett Magyar Drámaíróversenyen mutattak be (2010. Rendező: FEKETE PÉTER).

2009-ben jelent meg *Színházi alapok amatőröknek* című kézikönyve, amelyet a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség felkérésére írt és amely kitűnő segítség lehet egy műkedvelő rendező számára.

Jelentősebb dramaturgiai munkái:

- 2003-ban Masteroff–Kander–Ebb:
Cabaret (Népszínház, Szabadka),
- 2004-ben David Harrower: *Kés a tyúklában* (Népszínház, Szabadka),
- 2005-ben *Futó por* – dráma Kosztolányi műveiből, életrajzaiból, naplójából (Népszínház – Soltis Lajos Stúdió, Szabadka),
- 2006-ban Csáth Géza-Fekete Péter:
Emma (Népszínház, Szabadka),
- 2009 Háy János: *A Gézagyerek*.
Bemutató: szabadkai Népszínház, 2009. 01. 28-án. Rendező: Bérczes László,
- 2009 Kiss Csaba: *Veszedelemes viszonyok*.
Bemutató: szabadkai Népszínház, 2009. 02. 08-án, rendező: Puskás Zoltán,
- 2011 Updike: *Eastwicki boszorkányok*.
Bemutató: szabadkai Népszínház, 2011. 01. 19, rendező: Hernyák György.

Akik minden előadást megnéznék

A XVI. Találkozó szakmai zsűrije

Kőrösi István

1977 -ben született Torontálvásárhelyen (Debelyacsa). Pancsován fejezte a középiskolát, számítástechnika szakon. 1999-ben felvételizett az Újvidéki Színművészeti Akadémiára, ahol HERNYÁK GYÖRGY és LÁSZLÓ SÁNDOR osztályába került. 2003 óta az Újvidéki Színház színművésze. Fontosabb szerepei között említhetjük a következőket: Walter (Dermot-Rado-Ragni: *Hair*), (PÁC, HAMVAS BÉLA *Karnevál* című regénye nyomán), Tamás (VÉGEL LÁSZLÓ: *Judit*), Paul (LUBOMIR FELDEK: *A rózsaszínű halál*), VEE LOVELL (HORACE MCCOY: *A lovakat lelövik, ugye?*), Pongrácz (VEREBES ERNŐ: *Teremtőhadjárata*), Medvegyenko (CSEHOV: *Sirály*), Rozanov (MATEI VIȘNIEC: *A kommunizmus története...*), Bernard Marx (NAGY V.-VÁRKONYI M.: *Szép új világ*), Báro (GORKIJ:

Éjjeli menedékhely), Brad Majors (RICHARD O'BRIAN: *Rocky Horror Show*), Férfi (*San o Balkanu*) – Balkanovi pokret, Garry Lejeune – Roger Tramplemain (MICHAEL FRAYN: *Még egyszer hátulról*), Philinte (MOLIÉRE: *A mizantrop*) Játszott a budapesti Musical Színház *Jekyll és Hyde* című produkciójában (Simon Stride szerepében, rendezte: MOLNÁR LÁSZLÓ)

A Színes Szilánkok Diákszínpadán megrendezte Mrožek *Özvegyek* című darabját, amely az 51. Becsei Nyári Játékokon (2008) a következő díjakat érdemelte ki: legjobb rendezés, legjobb színpadi mozgás, legjobb férfi főszerep.

Kőrösi István harmadszor vesz részt a szakmai zsűrizésben. Mindenképp fontos volt, hogy Újvidékről is csatlakozzon egy művész a szakmai munkához, és az, hogy egy fiatal színművészt sikerüljön megnyerni az ügynek.

Arcuk az arcunkhoz – művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük

Beszédes István

Mint szerkesztő, mint könyvtervező, mint tördelő-szerkesztő, ráadásul mint alkotó a könyvszakma jeles képviselője érdekes és értelmes kezdeményezésként értékelte a *Súgót*, és ezért – meg talán azért mert ő a Dumás és minden helyzetben lehet rá számítani – sokmindenben segített a színlap néha színtelen szerkesztőinek. Ő tervezte a *Súgó* fedlapját és belső arculatát, valamint szintén az ő alkotása az illusztrációkkal teli, izgalmas megoldású programfüzet, melyet minden *Találkozón* láthtunk forgolódni, izgelődni-mozgolódni a közönség kezei közt.

Beszédes István, ahogyan az irodalmi lexikonok számon tartják, költő, szerkesztő. 1961. szeptember 12-én született Zentán. Szabadkán művelődésszervezői képesítést nyert. 1989 és 1991 között az *Új Szimposion* fő- és felelős szerkesztője, 1991 és 1994 között Hódmezővásárhelyen a *Vásárhely és Vidéke* című napilap szerkesztője, majd

a *Képes Ujság* rovatszerkesztője (1996-) és az *Üzenet* folyóirat szerkesztőségének tagja (1998-). 1999-ben megalapítja a *zEtna* elektronikus folyóiratot és kiadót, amely a kortárs irodalom szövegeinek találkozási tér-helye.

Alkotásai közül mindösszesen néhányat sorolnánk itt fel. Verseskötetek: *Kívánja-e a pirost?* (1988), *Égyéji séta, déli tükrök* (1997), *Messziről Andromeda* (2007), *Naphitörés* (2008). Műfordítások: Boško Krstić: *Vizöntő* (Virág Piroskával), *Citadella. doc* – Három négykezes, Horváth Ottó: *Olmóba menet* (2010), Boško Krstić: *Az azúr örvöinek legendája* (2011). Színművek: *Rózsaszín ország aranya* (2003), *Szalmakalap száll...* (2004), *Gábor és Gabriella* (2006), *Szardínia* (2009).

Díjak: Sinkó-díj (Bozsik Péterrel, 1989), Móricz Zsigmond irodalmi ösztöndíj (1995), József Attila-díj (2011).

Arcuk az arcunkhoz – művészeink, akiknek a szépet köszönhetjük Sagmeister Laura

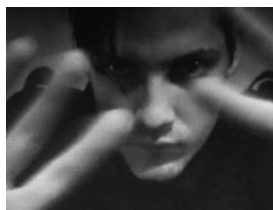

A festőművész 1969. október 8-án született Szabadkán, jelenleg Magyarokán él. SERGEJ JOVANOVIĆ belgrádi festőművész magániskolájába járt. Az Újvidéki Egyetem Művészeti Akadémiájának festészeti szakán JOVAN RAKIDŽIĆ professzor tanítványaként végzett (1999). A Pécsi Tudományegyetemen doktori képzésen vett részt KESERŰ ILONA témavezető osztályában 2000-től. Egyetemi évei és pályájának indulása egybeesett a Jugoszláviában lezajlott politikai változásokkal, háborúval, mindez művészetében is nyomott hagyott és időnként alkotásain is láthatóvá válik. NINKOV KOVACEV OLGA, aki már több kiállítását is rendezte, ezt így fogalmazta meg: „Képei, mint egy (rém)álom – (rém)látomás kiélesedett foltjai, inkább éreztetnek, láttatnak érzéseket, embereket, megtörtént és meg nem történt dolgokat. Ezekben kuszán ötvöződnek a mindennapi élet darabkái a helyhez kötött múlt mozzanataival. A 90-es évek elején és első felében, amikor még minden olyan hihetetlennek tűnt, az emberek pedig kutyául érezték magukat, Laura képein végigvonul egy szellemileg megbolydult kutya, amelyből időnként farkas, időnként pedig naivan mosolygó beteg állat lesz. Helyenként megjelenik a történelem őrzője, lendületben levő kereke is, hol biciklikereként, hol meg biciklisták egész csapataként. Ez utóbbiban persze az »el innen« akarás is benne van, a szabadság, a mozgás vágya, de a vidék jellegzetes közlekedési eszköze iránti ragaszkodás is. Ragaszkodás az idevalósi egyszerű emberek, szokásaik és utcáik iránt.” Legutóbbi képein egy sajátos belső világot ábrázol, érzelmeket, az emberekhez, a természethez közeli élményeket, emlékeket elevenít fel. Képeinek az alapja a rajz, kevés színt használ, a feketén kívül elsősorban a meleg színeket – a rózsaszín árnyalatokat.

Számos kiállítása volt már többek között Szabadkán, Zentán, Antwerpenben, Zalaegerszegen, Zágrábban, Baján.

Művészetéről így vallott a 2011. március 28-án a Magyar Szó *Üvegolyó* című mellékletében megjelent, vele készült interjúban: „Megrajzolni egy testet vagy az árnyékát egy negyedik dimenzióban, azaz, hogy ne úgy jelenjen meg, mint a valóságban. Nálam ki vannak terítve a testek úgy, hogy minden oldalról látszódnak. De ezeket csak egy ún. tér nélküli térben tudod létrehozni. A térképeimen is lehetett ezzel játszani. A felülnézetből kiterített világba oldalnézetből is látható embereket vagy fákat rajzolok bele. Ez ad neki egy furcsa csavart, egy furcsa térbeli hatást, hogy minden attól függ, honnan nézed.”

Antal László

1984. június 6-án született Szabadkán. Az általános iskola és a gimnázium befejeztével, 2003-ban, az Újvidéki Művészeti Akadémia Vizuális Kommunikáció szakára iratkozik. Részt vett több közös tárlaton, plakátjaival, illusztrációival, és festményeivel. 2007-ben diplomált *Mese amely rosszul végződik* című animációs filmjével, majd ezt követően ugyanebben az intézményben írta be a mesterképzést.

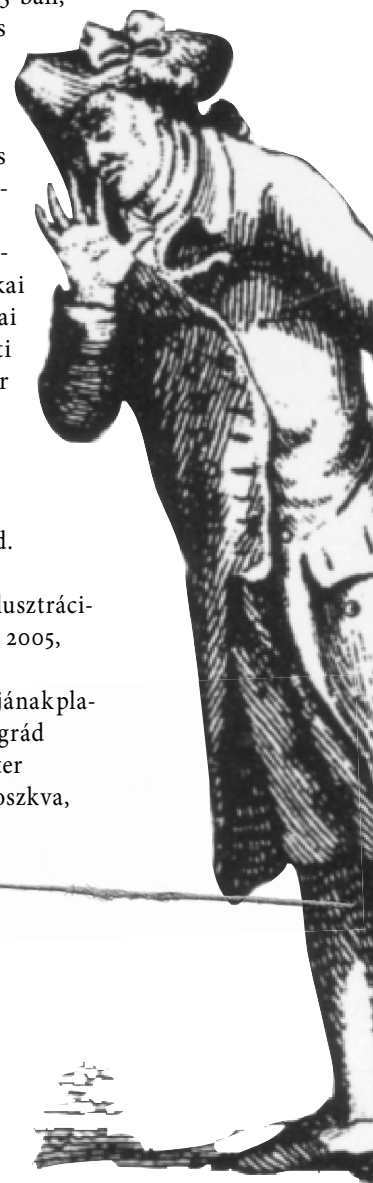
Több könyvet is illusztrált az Újvidéki Tankönyvkiadónak. Plakátokat készít a szabadkai Kosztolányi Dezső Színháznak, a szabadkai városi könyvtárnak, az újvidéki Művészeti Akadémia előadásaira, és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség számára is!

Önálló tárlatok:

- Da Galéria, 2006., Újvidék
- Galéria Grafički Kolektiv, 2007., Belgrád.

Díjak, elismerések:

- A 43. Zlatno Pero, és a 8. Nemzetközi illusztrációs biennále első helyezése (Grand Prix), 2005, Belgrád
- A 9. Nemzetközi vízalatti filmek fesztiváljának plakáttervére az első díjat kapta, 2005., Belgrád
- SOSzanie First International Social Poster Competition, különdíjazottja, 2006., Moszkva, Oroszország.

Szó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátósok XVI. Találkozójának színlapja
Kiadja a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség.
Tördelőszerkesztő, dizájn és felületterv: Beszédes István.
Lektor: Kaszás Angéla

Folyamatos segítség és háttérmunka:
Halasi Mónika, Nagy Abonyi Péter, Nagy Abonyi Attila, Nagy Abonyi Sonja, Novák Ferenc, Tóth Georgina.
Szerkesztők és szerzők: Gondi Martina, Máriás Endre, Sutus Áron, Bózsó Izabella, Pál Zsófia.